

MARNOCHLUBNY (1) ai

N pl m pers marnochlubni.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (ten sam przykład).

Próżny, pyszny, żądny pochwał i względów: ludzie marnochlubni [homines vani et ambitiosi]/ ábo wedle máiętności śwych/ ábo też wedle zacności domu y wrzędow/ częścią ludziom kwoli/ częścią też ku ozdobienu łámych siebie obráciá ie [szaty]/ á dla iych świetności/ chcą być zá wielkie poczytáni
ModrzBaz 50.

ZCh